

BJØRN SORTLAND

TIMO PARVELA

ILLUSTRATIONER:

PASI PITKÄNEN

KEPLER62. BOK TVÅ: NEDRÄKNING

Originalalets titel: KEPLER62 – KIRJA 2: LÄHTÖLASKENTA

Text: © Bjørn Sortland, Timo Parvela 2015

Illustrationer: © Pasi Pitkänen 2015

Formgivning: Pasi Pitkänen

Först utgiven på finska av Werner Söderström Ltd. 2015

Complete Work: © Bjørn Sortland, Timo Parvela, Pasi Pitkänen and WSOY 2015

Published by arrangement with Bonnier Rights, Helsinki, Finland

Översättning: Marjut Hökfelt

Svensk utgåva av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2021

Tryckt av Interak Printing House, Polen

ISBN 978-91-7975-448-8

www.bonniercarlsen.se

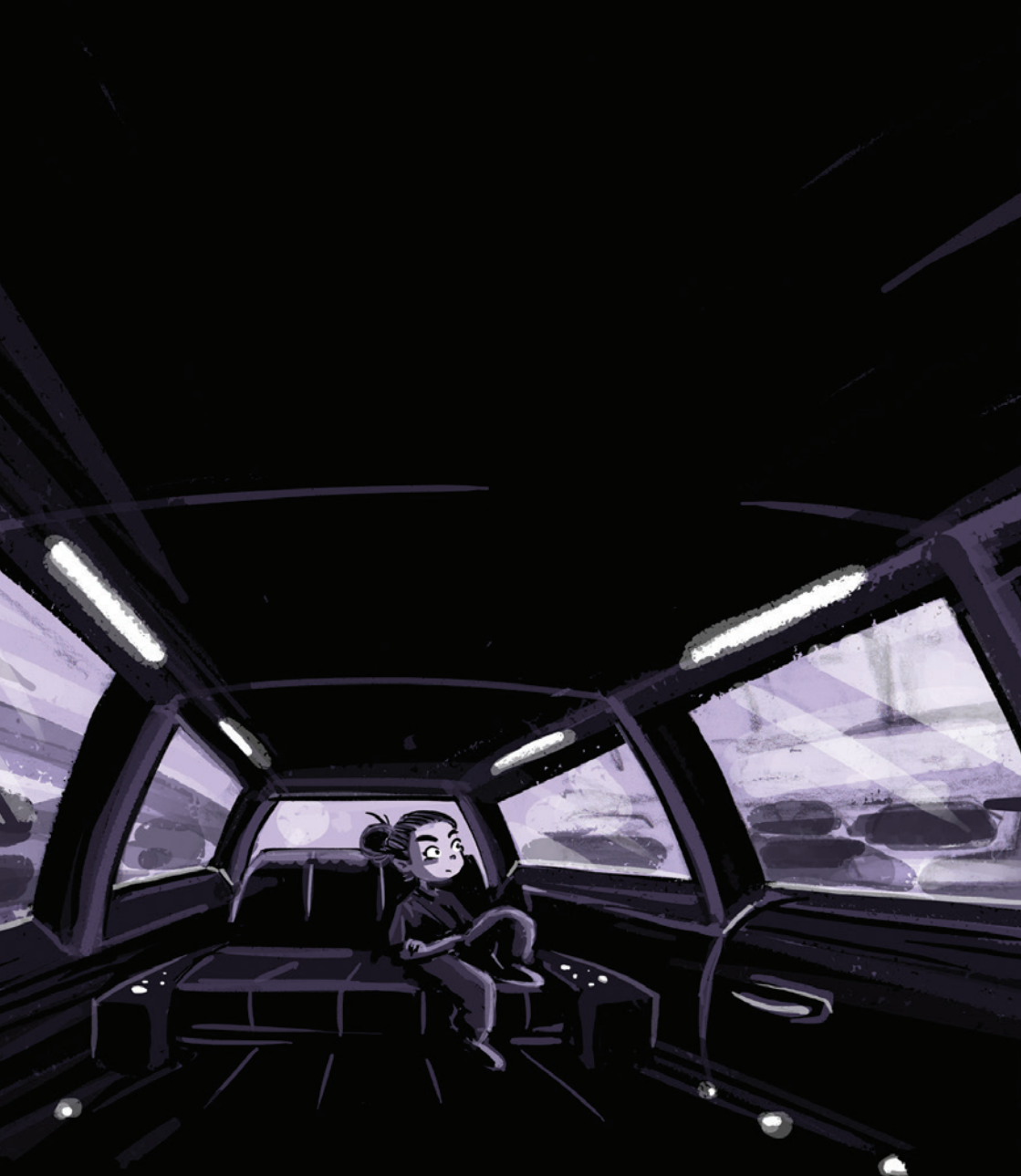
Kepler62: Nedräkning

Översättning: Marjut Hökfelt

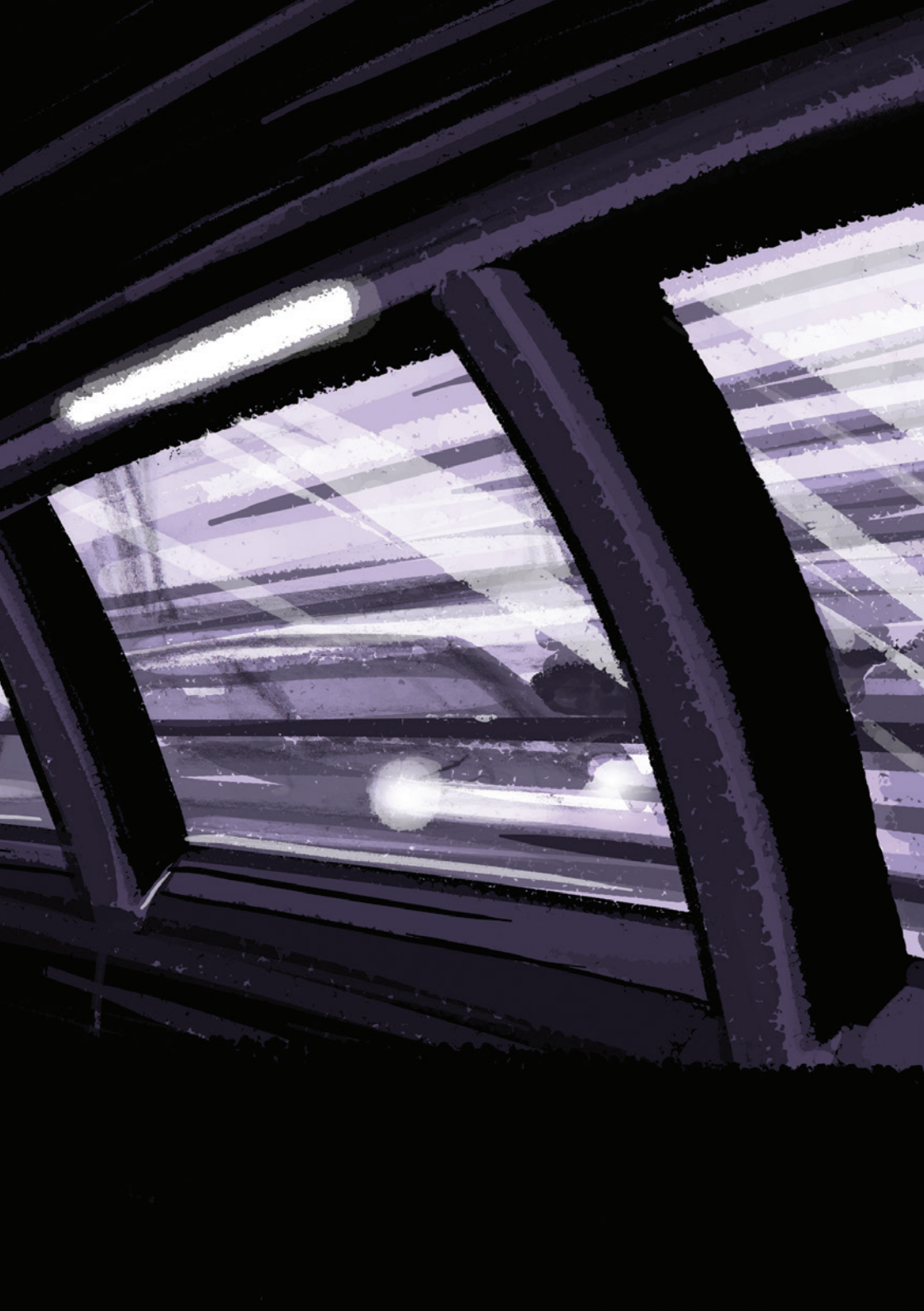
**BONNIER
CARLSEN**

KEPI.

CR62

NEORÄKNING

1.

– Det gick äntligen ..., hörs en pojkröst säga. Du sa att jag kunde ringa när som helst.

Det dröjer tre sekunder innan jag inser vem det är i telefonen.

Jag tittar på klockan. Snart tre. På natten. Vid den här tiden brukar jag gå och lägga mig.

– Bra, svarar jag med en förhoppningsvis avslappnad och lugn röst. Och inte ett ord till nån. Kom på en gång. Hoppa in i en taxi, jag betalar. Be chauffören att släppa av dig vid fontänen. Du kommer inte in genom grinden utan mig.

– Okej, hörs det dämpade svaret, och samtalet bryts.

Jag säger inte att han blir skjuten om han går längre än så. Men det vet han nog.

Hjärtat bankar våldsamt i bröstet.

Alla sa att det fanns en hemlig nivå i spelet. Och nu menar jag verkligen alla.

Alla pratade om Kepler62 redan innan spelet ens hade lanserats. Nätet var fullt av vilda rykten och gissningar. Samma sak i tidningarna. I tv. Och radio.

Största delen var förstås bara hajp. Men ändå. *Be part of the story*, förkunnades det överallt. Men vad handlade berättelsen om?

De som klarar av att tänka på flera saker samtidigt vet att regeringen ljuger. Seriöst: vem litar på en regering som inleder och avslutar varenda sändning med ”Regeringen är vår vän”?

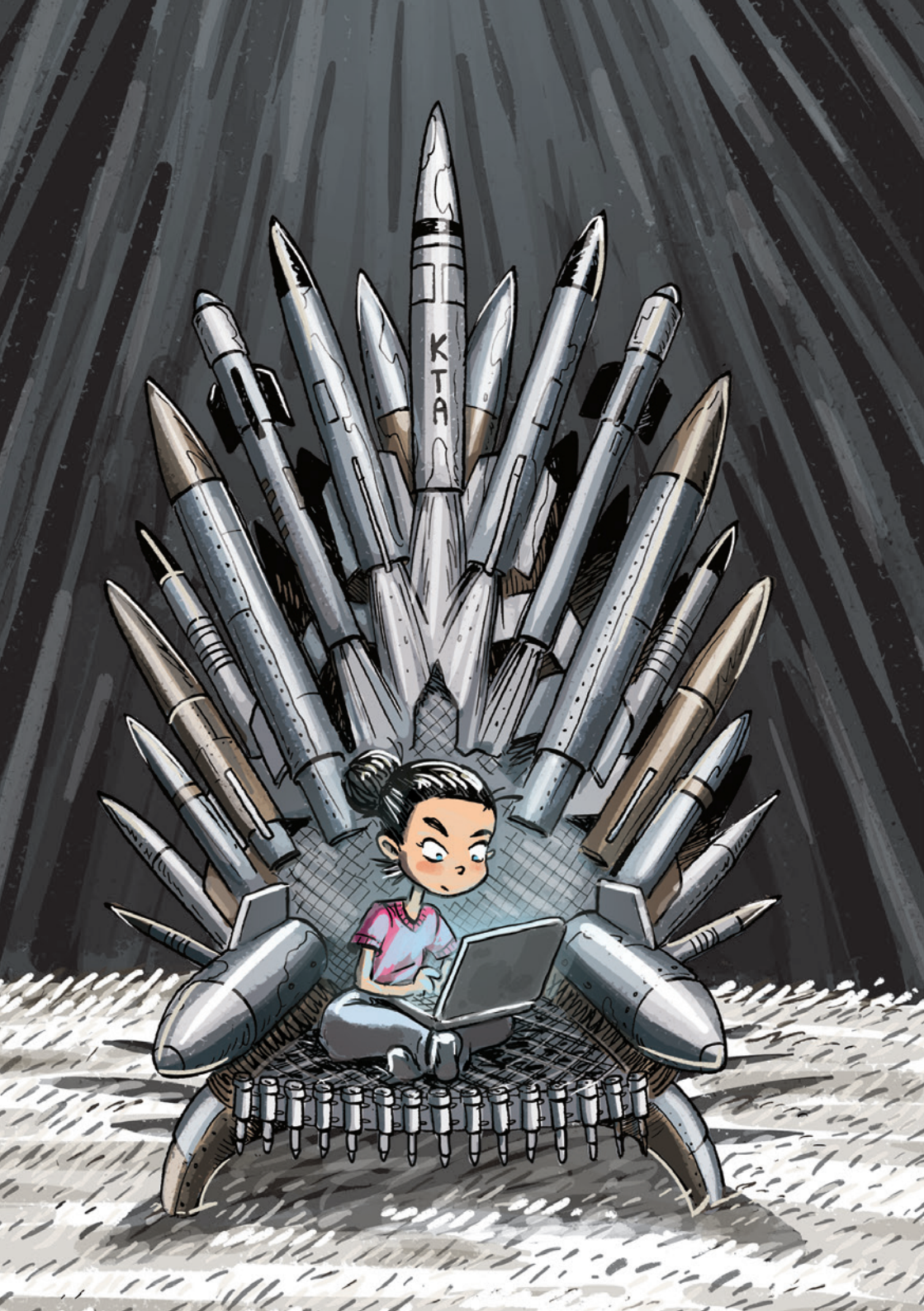
Det gör de som bara har plats för en enda tanke i taget i huvudet. De som har som sin högsta önskan att regeringen ska vara vår vän. De som inte står ut med tanken på att det kanske inte alls är så.

Jag har alltid tänkt på för många saker samtidigt. Jag tror inte att regeringen är min vän. Jag har överhuvudtaget inga riktiga vänner. Inte en enda. Därför är jag fri. Jag bryr mig inte om någonting.

Men allt Kepler-snack väckte mitt intresse. Här var för en gångs skull något som jag inte var först med. Något som innebar en utmaning.

Det var inte bara medierna som gjorde en massa väsen av spelet. Också alla mina så kallade vänner pratade om det. Liksom alla mina ovänner, som inte är helt få.

Till och med min personliga tränare, som längtar efter ett tredje världskrig, trots att han bara är tjugoåttå. Äntligen något som Wikipedia inte hade svaret på och som inte gick att bluffa sig igenom, och som det inte gick att köpa lösningen på.

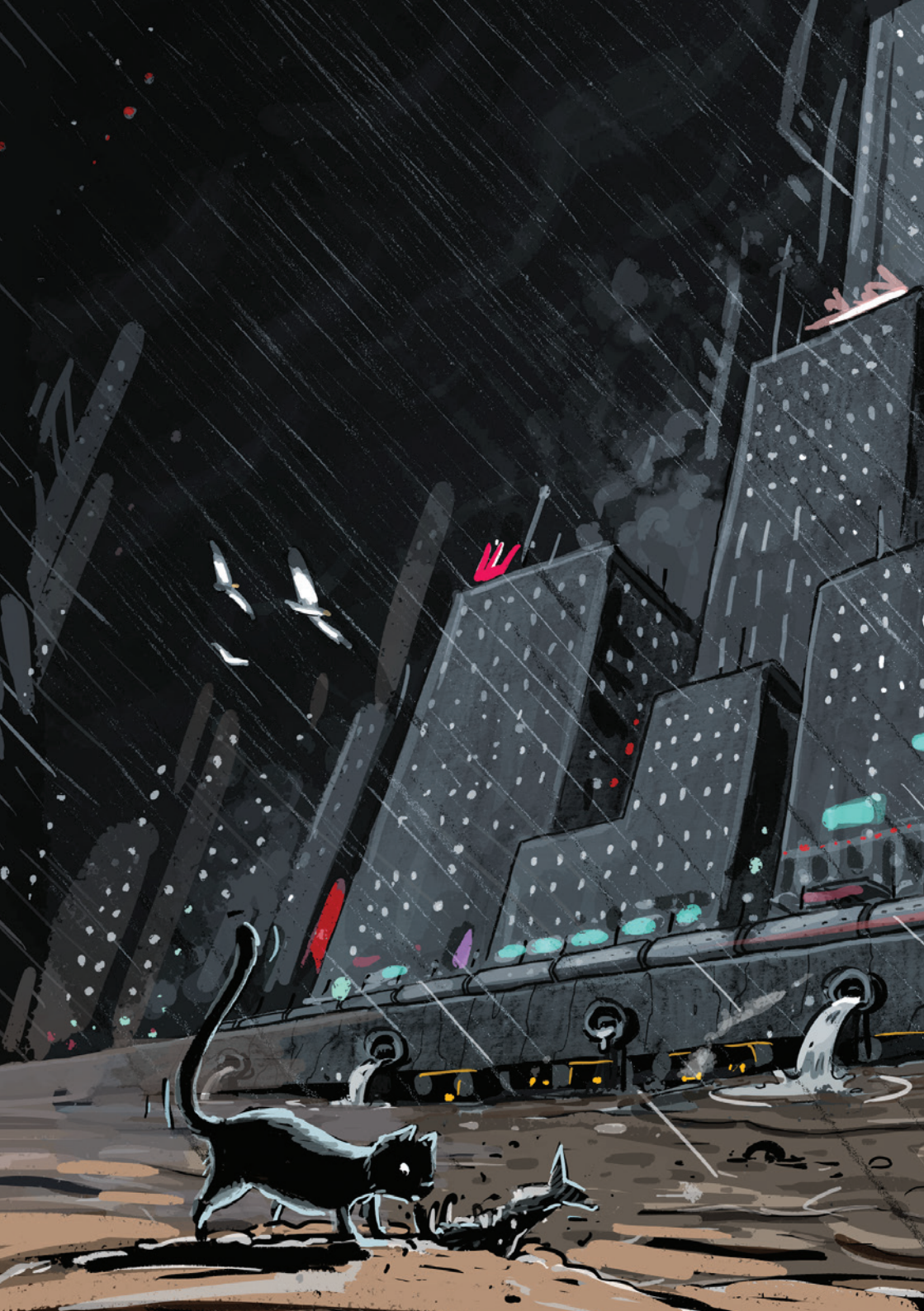
Man måste spela sig igenom hela Kepler62. Ända till slutet. Då utlovas ett underverk. Men ingen vet vad. Snart ska spelet lanseras här också.

I tidningarna, och på internet och tv ivrar man för en stor upptäcktsresa i rymden, en ny möjlighet för mänskligheten. Det är en ständig störtflod av nyheter. Det är blåsorkestrar och vajande flaggor, godis delas ut till alla. Vem bryr sig? Inte jag i alla fall. Hela grejen är ändå bara ren regeringspropaganda.

Regeringen är rädd att människorna ska förlora hoppet om en bättre framtid. Och vi behöver hopp.

Ingen i min närhet pratar om det, men jag har länge grubblat på om vår värld är på väg att gå under för gott. Vi är för många, klimatförhållandena är för usla, människorna har krigat för mycket, bakterierna är för motståndskraftiga. Stämningen är så att säga inte på topp.

Själv tycker jag inte om att spela och jag är inte intresserad av själva detaljerna.

I slutet av Kepler62 fanns en dolk som ingen visste vad man skulle göra med, mer än att man stod inför en trädörr som man kunde skrapa på med dolken. Spelet var billigt att spela, man behövde inte köpa några expansioner eller annat för att komma vidare till nästa nivå. Det var först i den sista fasen som man måste logga in på nätet. Spelet var superfrustrerande rent svårighetsmässigt, och det var det jag gillade.

Ryktena stämde. Det fanns något bakom dörren till nivå 100. En hemlighet. En kille från Sydkorea hade kommit på vad det var. Och en finsk kille, och en tjej från Kanada. Och några till. De vägrade säga vad det var, men jag hade sett annonser där de hade något slags uniform på sig. Det fanns ett foto av var och en med Kepler62-loggan. ”Vi kom på svaret. Det var löjligt lätt”, stod det.

Det stämmer förresten inte att man inte kan köpa lösningen. Självklart går den att köpa, precis som allt annat: vänner, en pojkvän, något litet fattigt land. Allt går att köpa.

Telefonen piper till av ett meddelande: ”Snart vid fontänen. Kommer du ut, eller?”

2.

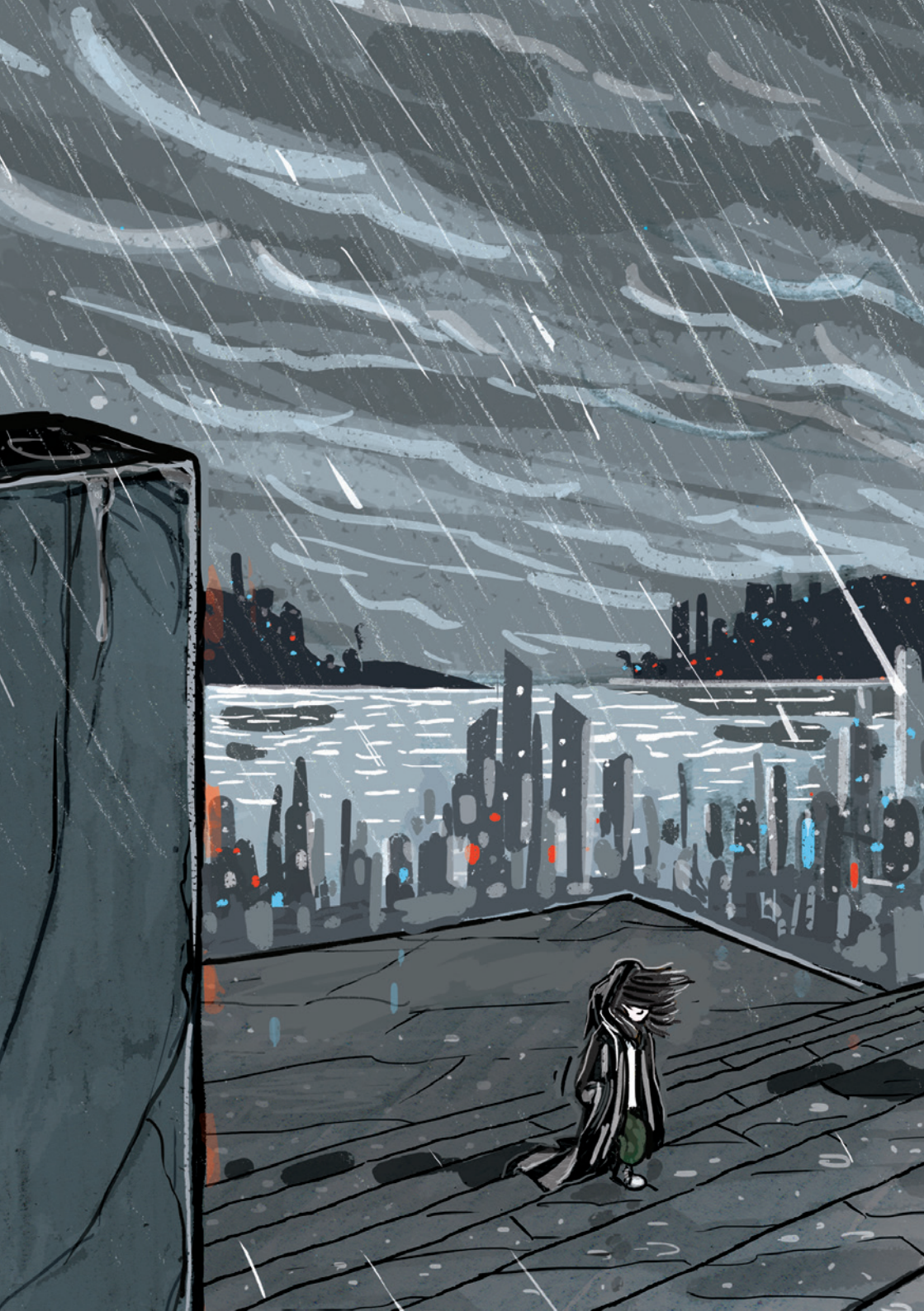
Jag fingrar på hjärtmedaljongen, som är ett minne efter min mamma. Det gör jag jämt när jag är nervös. Medaljongen går att öppna, och inuti finns ett foto av mamma. Jag klarar inte av att titta på det särskilt ofta.

Jag tar på mig mammas gamla långa, röda kappa som jag inte har kunnat göra mig av med.

Ute faller stora, kalla, våta regndroppar, och jag aktar mig noga för att halka på trappan som är gjord av benvit italiensk marmor från Carrara. Det kostade omkring fyra miljoner att frakta hit den. Sedan går jag bort till den gigantiska vattenpistolsfontänen, som pappa specialbeställt av miljardären och konstnären Jeff Koons.

Taxichauffören ser ut som om han skulle vilja göra en orosanmälan. Det är annars bara de robotaktiga, neurotrimmade barnen som är ute på nätterna.

Halfman-halfbiscuito5 ser om möjligt ännu blekare, och ännu mer stressad och splittrad ut än vanligt. Jag säger inget innan chauffören har dragit upp bilrutan och kört iväg.

Jag betalade tre nördar att köa utanför entrén till spelbutiken hela kvällen och natten inför lanseringen. Spelet gick nämligen inte att ladda ner. Jag hade sagt åt dem att köpa tio spel var, eftersom jag hade hört att om man dog för många gånger i spelet, låste det sig så att man inte kunde spela vidare. Sedan betalade jag dem för att spela, klara alla tidigare nivåer och nå den sista nivån. Jag sa åt dem att spela natt och dag.

Hela grejen tog mycket längre tid än jag hade föreställt mig. Och de är skickliga, ingen av dem har något liv. De är som jag. Ingen kommer ihåg vad de heter på riktigt. Deras alias har blivit deras enda namn. De går aldrig ut och är endast mina vänner för att jag betalar dem.

Halfman-halfbiscuito5 har långt, flottigt hår. Han är klädd i en enorm regnjacka och ser ut som om han är med i en spänningsfilm. Förutom regnjackan har han på sig ett par gamla kamouflagebyxor, ett par slitna armékängor och en T-tröja där det står ”Bazinga!”

Av alla spelare jag betalat är det bara han som har lyckats klara den sista nivån. Egentligen visste jag nog redan i förväg att det skulle bli så.

– Det var det värsta spelet nånsin, säger han. Helt sjukt. Jag klarade det inte förrän på sjätte